

Herrens vägar

Min själ nu love, prise Herran
För all hans kärlek, trohet, nåd!
Fast underlig, fördold och fjärran
Han mig har synts i sina råd:
Jag ser dock nu ett himmelrike
Av idel nåd och trofasthet,
Ett fadershjärta utan like
Från evighet till evighet.

Fördolda äro Herrens vägar,
Men nåd och trohet teckna dem;
Med mänskors barn han sällskap plägar Liksom en fader i sitt hem.
Fast fallne, syndige, förtappte,
Han dock dem älskar, huld och god;
Till barn han dem av början skapte,
Till barn han köpt dem med sitt blod.

Förlorat barn är Faderns smärta,
Han själv det söker, ropar så:
»O giv mig dock, mitt barn, ditt hjärta!»
Och lyssnar, nalkas det – o då
Blir fröjd i hulda fadershuset,
Blir ock i barnets hjärta fröjd.
Guds barns frid och fröjd i ljust
I trones ljus – är lyckans höjd.

Se'n fare, vad som ej vill bliva,
Se'n komme, vad som komma kan.
Vad helst vår Fader täcks oss giva,
Med barnsligt sinn' vi taga an.
Vår färd är kort – stor sak vad väder
Vi ha ej hem på denna strand.
Blott främlingar med våra fäder
Vi skynda till vårt rätta land.

Om också över stormig bölja
Vår svaga farkost måste gå,
Om också vreda vågor skölja
Utöver allt – vår själ ändå
En djup, en salig frid åtnjuter
I tron, en Herrens rolighet;
Ty Frälsaren oss själv omsluter
Med evig nåd och trofasthet.

Blott Gud och ordet inom kojan,
Inbördes kärlek, huslig ro,
Se där vår rik'dom! Armodsbojan
Skall då bli lätt – det gör vår tro.
Min arma själ, är du ej glader?
Du känner ej Guds trofasthet.
Vem vet, hur mycket gott vår Fader
Kan giva oss ännu? Vem vet?

Och färgar solen våra dagar,
En jordisk lyckas blida sol,
Och skimrets makt vår blick försvagar
Och drager den från resans pol,
Då skall Guds Andes inre tuktan
Dess mera lägga på oss band.
O, håll oss, Herre, i din fruktan,
Tills väl vi nått det goda land!

– C-O Rosenius

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com